

Sygnatura akt I C 744/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 19 lutego 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Marzena Sznajderska

Protokolant:Maja Ruda

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2013 roku we Wrocławiu

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko (...) S.A. w W.

- o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda J. K. kwotę 11 000 zł (jedenaście tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi:

- od kwoty 8 000 zł od dnia 25 maja 2011 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 3 000 zł od dnia 18 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie umarza postępowanie;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 4 119,30 zł (cztery tysiące sto dziewiętnaście złotych i trzydzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt I C 744/11

UZASADNIENIE

Powód J. K. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. w W., kwoty 8 000 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 25 maja 2011 roku do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania. Powód wskazał, iż w wyniku wypadku komunikacyjnego, którego sprawca ubezpieczony był z tytułu odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej (...) S.A. w W., doznał skręcenia kręgosłupa szyjnego z uszkodzeniem aparatu więzadłowo – torebkowego skutkującego trwałym uszczerbkiem na jego zdrowiu, urazu głowy, urazu kręgosłupa lędźwiowego i ogólnych potłuczeń. Pomimo podjętego leczenia i rehabilitacji powód wskazał, że nadal odczuwa bardzo silne dolegliwości bólowe kręgosłupa oraz ograniczenia w ruchomości odcinka szyjnego kręgosłupa. W związku z dolegliwościami bólowymi kręgosłupa powód musi zażywać silny lek przeciwbólowy, który niekorzystnie wpływa na jego stan zdrowia i może spowodować uszkodzenie niektórych narządów wewnętrznych. Powód przed wypadkiem zatrudniony był na stanowisku przedstawiciela handlowego na trzymiesięczny okres próbny. Oprócz płacy zasadniczej w kwocie 1 900 zł brutto powód miał otrzymać premię uznaniową uzależnioną od wyników pracy w wysokości do 1 000 % wynagrodzenia zasadniczego. W wyniku wypadku przebywał na zwolnieniu lekarskim i przez większą część okresu próbnego nie mógł wykonywać pracy, co skutkowało brakiem przedłużenia z nim umowy o pracę. Zdaniem powoda, dolegliwości bólowe kręgosłupa wykluczają dalsze wykonywanie przez powoda zawodu przedstawiciela handlowego. Przedmiotowy wypadek był bezpośrednią przyczyną nagłego przerwania rozpoczynającej się kariery zawodowej. W związku ze znacznym pogorszeniem się stanu zdrowia, powód obecnie bezskutecznie poszukuje pracy. Poza cierpieniami fizycznymi powód doznaje również silnych cierpień psychicznych. Często popada w stany

przygnębienia i apatii, ma problemy z zaśnięciem, występują u niego silne lęki komunikacyjne. Powód zmuszony został do rezygnacji ze swojej pasji jaką było uczestnictwo w rajdach samochodowych. Strona pozwana rażąco zaniżyła uszczerbek na zdrowiu powoda ustalając go na 2 %, co skutkowało przyznaniem mu zaniżonego zadośćuczynienia w kwocie 2 000 zł. Zdaniem powoda, lekarz orzecznik strony pozwanej winien określić procentowy uszczerbek na zdrowiu powoda w zakresie kręgosłupa szyjnego zgodnie z poz. 94 a tabeli załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania pomiędzy 5 % a 20 %. Lekarz orzecznik w ogóle nie wziął pod uwagę uszczerbku na zdrowiu powoda w zakresie kręgosłupa lędźwiowego oraz występującej u powoda cerebriestonii pourazowej.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa, podnosząc, iż wypłacona suma odszkodowania w pełni odpowiada skutkom wypadku, ma charakter całościowy oraz uwzględnia wszelkie urazy, cierpienia fizyczne i psychiczne doznane przez powoda. Dokumentacja przedstawiona przez powoda wskazuje, iż powód doznał wyłącznie uszkodzenia odcinka szyjnego kręgosłupa. Informacje o uszkodzeniu odcinka lędźwiowego kręgosłupa powoda wskazują, że uraz ten musiał powstać i został stwierdzony po upływie prawie półtora miesiąca od dnia wypadku. Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania ma zastosowanie do ustalania wysokości świadczeń z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, nie zaś roszczeń odszkodowawczych z tytułu odpowiedzialności cywilnej, a ponadto § 8 ust. 3 rozporządzenia daje możliwość ustalenia uszczerbku w procencie niższym lub wyższym od przewidywanego w danej pozycji. Podstawą oceny medycznej doznanej przez powoda szkody był opinia konsultanta medycznego strony pozwanej w osobie doktora nauk medycznych będącego chirurgiem ortopedą – traumatologiem, wydana m.in. na podstawie przedstawionej przez powoda dokumentacji medycznej. Wysokość trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda została zatem właściwie ustalona na 2 %. Powód nie wykazał rzekomego negatywnego wpływu wypadku na jego aktywność życiową. Powód nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność skutków wypadku na jego przyszłą karierę zawodową. Brak dowodów, które świadczyłyby o tym, że odnosiłby sukcesy w pracy przedkładające się na zarobki rzędu 19 000 zł. Przedstawione zaświadczenie o zarobkach jednoznacznie wskazuje, iż powód osiągał w rzeczywistości dochody w wysokości wyłącznie wynagrodzenia zasadniczego. Premia w wysokości do 1 000 % wynagrodzenia zasadniczego miała wyłącznie charakter uznaniowy, więc brak jest podstaw do przyjęcia, iż kiedykolwiek zostałaby wypłacona.

Pismem z dnia 17 kwietnia 2012 roku powód rozszerzył powództwo domagając się zasądzenia zadośćuczynienia w wysokości 11 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 maja 2011 roku do dnia zapłaty.

Ostatecznie powód sprecyzował żądanie pozwu domagając się zasądzenia na swoją rzecz zadośćuczynienia w łącznej wysokości 11 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 8 000 zł od dnia 25 maja 2011 roku oraz od kwoty 3 000 zł od dnia 18 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty cofając powództwo w zakresie odsetek ustawowych od kwoty 3 000 zł od dnia 25 maja 2011 r. do dnia 17 kwietnia 2012 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 lipca 2010 roku na ul. (...)we W.kierujący pojazdem marki V. (...)o nr rejestracyjnym (...)M. W.najechał na tył samochodu osobowego marki F. (...)o nr rejestracyjnym (...)(...) kierowanego przez powoda J. K..

dowód: notatka informacyjna o zaistniałej kolizji drogowej, k. 10,

karta wypadku w drodze do pracy, k. 11, 12,

oświadczenie powoda, k. 13,

zgłoszenie szkody, k. 29, 30

W wyniku kolizji powód uderzył głową w zagłówek siedzenia. Po powrocie do domu zaczął odczuwać ból odcinka szyjnego kręgosłupa i udał się do pogotowia ratunkowego we W.. W trakcie badań zdiagnozowano u powoda skrzywienie odcinka szyjnego kręgosłupa i uszkodzenie aparatu więzadłowego szyi. Dnia 13 września 2010 roku powód ponownie zgłosił się do pogotowia ratunkowego we W. uskarżając się na bóle w okolicach lędźwiowej i krzyżowej kręgosłupa. Badanie nie wykazało żadnych złamań w obrębie kości krzyżowej i częściach kostnych odcinka lędźwiowego kręgosłupa. W związku z nieustępującymi bólami odcinka szyjnego kręgosłupa powód badany był kilkakrotnie przez różnych lekarzy o specjalności chirurgii ortopedycznej. Lekarze zalecili noszenie kołnierza ortopedycznego oraz zabiegi rehabilitacyjne w postaci laseroterapii, magnetoterapii i krioterapii. Powód stosował środki przeciwbólowe, których przyjmowanie ze względu na występujące skutki uboczne musiał znacznie ograniczyć.

dowód: karta wypadku w drodze do pracy, k. 11, 12,

oświadczenie powoda, k. 13,

dokumentacja medyczna powoda, k. 14 – 24, 94, 97, 99, 104, 105,

zgłoszenie szkody, k. 29, 30,

zeznania świadka G. K., k. 68, 69,

zeznania świadka A. M., k. 77 – 79

przesłuchanie powoda, k. 69 – 72,

Powód nadal odczuwa bóle odcinka szyjnego kręgosłupa, bóle dolnej części pleców, bóle głowy, występuje u niego drętwienie rąk. Dolegliwości te w sposób negatywny oddziałują na życie powoda. Powód musiał zrezygnować z uprawiania sportu, ograniczając swoją aktywność fizyczną wyłącznie do wykonywania ćwiczeń rehabilitacyjnych w basenie. Długie pozostawanie w pozycji siedzącej jest dla powoda uciążliwe. Podróżując samochodem zmuszony jest do częstych postoi. Uczucie bólu utrudnia mu sen. Powód zmuszony został do rezygnacji ze swojego hobby, jakim był udział w rajdach samochodowych. Jedyne w ograniczonym zakresie może wykonywać prace domowe. Powód ze względu na występujące dolegliwości bólowe stał się bardziej nerwowy.

dowód: zeznania świadka G. K., k. 68, 69,

zeznania świadka A. M., k. 77 – 79

przesłuchanie powoda, k. 69 – 72,

W chwili wypadku powód zatrudniony był w przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. sp. k. w W. na etacie przedstawiciel handlowy w ramach umowy o pracę na okres próbny trwający od dnia 5 lipca 2010 roku do dnia 4 października 2010 roku. Na wynagrodzenie powoda składała się stawka płacy zasadniczej w kwocie 1 900 zł oraz premia uznaniowa do 1 000 % wynagrodzenia zasadniczego. Do obowiązków powoda należało wykładanie towaru. W związku z wypadkiem powód przebywał na zwolnieniu lekarskim w okresie od dnia 29 lipca 2010 roku do dnia 22 sierpnia 2010 roku. Z powodem nie zawarto kolejnej umowy o pracę. Znalazł on zatrudnienie po upływie ok. 3 miesięcy od rozwiązania umowy z (...) sp. z o.o. sp. k. i wykonuje obecnie pracę przed komputerem.

dowód: karta wypadku w drodze do pracy, k. 11, 12,

umowa o pracę, k. 25,

świadczenie pracy, k. 26, 27,

zaświadczenie o zarobkach powoda, k. 28,

zgłoszenie szkody, k. 29, 30,

zeznania świadka A. M., k. 77 – 79

przesłuchanie powoda, k. 69 – 72,

Ubezpieczycielem sprawcy kolizji z tytułu odpowiedzialności cywilnej była strona pozwana (...) S.A. w W.. Powód za pośrednictwem Kancelarii (...) we W. dokonał dnia 9 maja 2011 roku zgłoszenia szkody. Wysokość należnego zadośćuczynienia wskazana została w kwocie 15 000 zł. Strona pozwana ustaliła, iż powód poniósł trwałe uszczerbek na zdrowiu w wysokości 2 % i na mocy decyzji z dnia 24 maja 2011 roku wypłaciła odszkodowanie w wysokości 2 104,90 zł, na które złożyło się zadośćuczynienie w wysokości 2 000 zł, koszty zakupu leków w kwocie 80 zł oraz koszty przesyłek w kwocie 24,90 zł. Pismem z dnia 3 czerwca 2011 roku pełnomocnik powoda wniósł sprzeciw od decyzji ustalającej uszczerbek na zdrowiu powoda w wysokości 2 %. Strona pozwana odmówiła zmiany decyzji w zakresie wysokości ustalonego uszczerbku na zdrowiu powoda oraz wysokości wypłaconego zadośćuczynienia.

dowód: zgłoszenie szkody, k. 29, 30,

pismo strony pozwanej z dnia 24 maja 2011 roku, k. 35, 36,

opinia konsultanta medycznego, k. 37,

sprzeciw powoda, k. 38,

pismo strony pozwanej z dnia 10 czerwca 2011 roku, k. 39,

operat końcowy szkody, akta szkodowe

W wyniku wypadku powód doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. U powoda rozpoznano przebyty uraz bezwładnościowy kręgosłupa szyjnego z uszkodzeniem aparatu torebkowo – więzadłowego z ograniczeniem obustronnie o 15 % biernych ruchów rotacyjnych głowy z zespołem bólowym przeciążeniowym bez objawów ubytkowych i korzeniowych oraz związane z urazem cechy dyskopatii na poziomie C4 – C5. Po zakończeniu procesu leczenia okresowo mogą u powoda nawracać pobolewania karku. Na skutek urazu, uszczerbek na zdrowiu powoda wyniósł 7 %.

dowód: opinia łączna, k. 115 – 118,

łączna opinia uzupełniająca, k. 162

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Świadczenie strony pozwanej, którego spełnienia powód dochodzi w niniejszym postępowaniu, stanowi żądanie naprawienia szkody wyrządzonej przez kierującego pojazdem marki V. (...)o nr rejestracyjnym (...)M. W., który spowodował kolizję drogową z pojazdem marki F. (...)o nr rejestracyjnym (...)(...) kierowanym przez powoda J. K. M. W.ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej.

Na mocy art. 436 § 1 k.c., samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Jednocześnie zgodnie z treścią art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo

ubezpieczony. Szkada wyrządzona przez M. W., jak również odpowiedzialność strony pozwanej z tego tytułu była bezsporna.

Zgodnie z art. 445 § 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Krzywda (niemajątkowa szkoda na osobie) polega na ujemnych przeżyciach poszkodowanego, cierpieniach fizycznych (ból i inne dolegliwości) i psychicznych (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia). Zadośćuczynienie pieniężne ma zaś na celu złagodzenie tych cierpień i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego.

Pojęcie „sumy odpowiedniej” użyte w art. 445 § 1 k.c. ma charakter niedookreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zgodnie z utrwalonymi w orzecznictwie zasadami obowiązującymi przy ustalaniu zadośćuczynienia pieniężnego, określając wysokość zadośćuczynienia, Sąd powinien wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a zwłaszcza stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość skutków czynu niedozwolonego, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego.

Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie podkreśla się, że wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu, że powinna być – przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego – utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (zob. G. Bieniek, [w:] Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia – Zobowiązania. Tom 1, Warszawa 2001, s. 432-433; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2001 r., III CKN 427/00, LEX nr 52766; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 10 maja 2001 r., II AKa 81/01, OSA 2001/12/96; por.: M. Nesterowicz, Glosa do wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 9 marca 2001 r., I ACa 124/01, PS 2002/10/130; A. Szpunar, Glosa do wyroku SN z dnia 15 września 1999 r., III CKN 339/98, OSP 2000/4/66). Nie można także pominąć warunków indywidualnych danej osoby i przynależności do środowiska o pewnej stopie życiowej. W orzecznictwie wskazuje się, że przyznanego zadośćuczynienia nie należy traktować na zasadzie ekwiwalentności, którą charakteryzuje wynagrodzenie szkody majątkowej. Odpowiedniość kwoty zadośćuczynienia ma służyć złagodzeniu doznanej krzywdy, a jednocześnie nie być źródłem nadmiernego wzbogacenia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2000 roku, III CKN 582/98, LEX nr 52776).

Odnosząc zaś przedstawione rozważania prawne do niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że powód doznał w wyniku kolizji drogowej znacznych cierpień fizycznych, które wywarły również wpływ na jego funkcjonowanie w życiu codziennym.

Dokonując ustaleń w powyższym zakresie Sąd oparł się w szczególności na łącznej opinii biegłych sądowych lek. med. E. T. specjalisty neurologii i dr n. med. K. C. specjalisty chirurgii urazowo – ortopedycznej. Złożona w niniejszej sprawie przez biegłych sądowych opinia jest pełna, jasna i wewnętrznie spójna. Sporządzona została rzetelnie przez osoby dysponujące fachową wiedzą i doświadczeniem zawodowym, w oparciu o zgromadzoną w sprawie dokumentację medyczną powoda i po bezpośrednim jego przebadaniu. Biegli sądowi wykorzystali zatem wszystkie dostępne źródła, mogące stanowić podstawę dla sporządzenia opinii. Zważywszy na powyższe, opinia ta była dla Sądu szczególnie cennym źródłem dowodowym w sprawie. Na jej podstawie Sąd ustalił, że na skutek wypadku powód doznał uszczerbku na zdrowiu w wysokości 7 %.

Jak wskazali biegli sądowi uraz, jakiego doznał powód stanowi długotrwały uszczerbek na zdrowiu. Zakończenie procesu leczenia nie stanowi przesłanki uznania powoda za całkowicie wyleczonego. Ze względu bowiem na specyfikę doznanej urazu dolegliwości bólowe mogą pojawiać się w przyszłości.

Na uwzględnienie nie zasługiwała w ocenie Sądu argumentacja strony pozwanej, że nie ma możliwości zastosowania do wyliczenia należnego zadośćuczynienia w oparciu o wysokość procentowego uszczerbku na zdrowiu wskazanego w tabeli będącej załącznikiem do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku

w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. z 2002 roku, nr 234, poz. 1974). Wbrew twierdzeniom strony pozwanej wysokość procentowa uszczerbku na zdrowiu, zawarta we wskazanej tabeli, stosowana jest nie tylko w postępowaniach z zakresu ubezpieczeń społecznych, ale również odpowiednio w innych typach postępowań.

Ponadto z ostrożności procesowej strona pozwana podniosła, iż na mocy § 8 ust. 3 wskazanego wyżej rozporządzenia istnieje możliwość ustalenia uszczerbku w procencie niższym lub wyższym od przewidywanego w danej pozycji tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia, argumentując w ten sposób ustalenie uszczerbku na zdrowiu powoda w wysokości 2 %. Wskazany § 8 ust. 3 rozporządzenia w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania stanowi, iż jeżeli w ocenie procentowej brak jest odpowiedniej pozycji dla danego przypadku, lekarz orzecznik ocenia ten przypadek według pozycji najbardziej zbliżonej. Można ustalić stopień stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w procencie niższym lub wyższym od przewidywanego w danej pozycji, w zależności od różnicy występującej między ocenianym stanem przedmiotowym a stanem przewidzianym w odpowiedniej pozycji oceny procentowej. Przepis ten zastosowany został również przez sporządzających opinię w niniejszej sprawie biegłych sądowych, którzy jednakowoż, jak już wyżej wskazano, ustalili uszczerbek na zdrowiu powoda w wysokości 7 %. Twierdzenia strony pozwanej w przedmiocie prawidłowego ustaleniu uszczerbku na zdrowiu powoda oraz wysokości wypłaconego zadośćuczynienia nie zasługiwały zatem na uwzględnienie.

Ustalając odpowiednią sumę należnego powodowi zadośćuczynienia, Sąd uwzględnił doznane przez niego cierpienia fizyczne, jak również miał na względzie fakt, że powód doznał krzywdy bez swojej winy, a skutki wypadku odczuwa do dnia dzisiejszego.

Powód po wypadku odczuwał ból odcinka szyjnego kręgosłupa. Po wizycie u lekarza zostały mu przepisane leki przeciwbólowe i przez 3 tygodnie nosił kołnierz ortopedyczny. J. K. w celu zmniejszenia występujących dolegliwości brał udział w zabiegach rehabilitacyjnych w postaci krioterapii, laseroterapii oraz magnetoterapii. Powód po wypadku oprócz bólu odcinka szyjnego kręgosłupa zaczął odczuwać bóle dolnej części pleców, bóle głowy oraz zaczęło występować u niego drętwienie rąk. Dolegliwości te nie ustąpiły i nadal występują. Skutki wypadku mają negatywny wpływ na życie powoda. Dolegliwości bólowe pojawiające się również w nocy utrudniają powodowi J. K. sen. Długie pozostawanie w pozycji siedzącej jest dla powoda uciążliwe. Wykonując pracę przed komputerem zmuszony jest ze względu na drętwienie rąk do przerywania pracy. Podróż samochodem na dłuższym dystansie wywołuje uczucie bólu i dyskomfortu, co wymusza częste postoje. Największą pasją powoda było uczestnictwo w rajdach samochodowych, której ze względu na skutki wypadku z dnia 29 lipca 2010 roku nie może kontynuować. Powód musiał zrezygnować nadto z uprawiania sportu, ograniczając swoją aktywność fizyczną wyłącznie do wykonywania ćwiczeń rehabilitacyjnych w basenie, w ograniczonym zakresie może wykonywać prace domowe. Ze względu natomiast na niekorzystne oddziaływanie na organizm powoda przez zażywane leki przeciwbólowe, zmuszony został on do ograniczenia ich zażywania.

Wskazane wyżej skutki wypadku na funkcjonowanie powoda w życiu codziennym negatywnie odbiły się również na jego psychice. Stał się bardziej nerwowy, co przejawia się w szczególności w trakcie prowadzenia przez niego samochodu. Jednakże zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie potwierdził zawartych w pozwie twierdzeń o pozostałych negatywnych skutkach wypadku na zdrowie psychiczne powoda w postaci stanów przygnębienia i apatii, problemów z zaśnięciem oraz silnych lęków komunikacyjnych.

W ocenie Sądu nie zasługiwały na uwzględnienie twierdzenia powoda w przedmiocie negatywnych skutków zdarzenia z dnia 29 lipca 2010 roku na jego sytuację zawodową. W oparciu o treść art. 6 k.c. ciężar dowodu w powyższej kwestii spoczywał w całości na powodzie. Sam fakt pozostawania w dniach 29 lipca 2010 roku – 15 sierpnia 2010 roku na zwolnieniu lekarskim w wyniku obrażeń doznanych w przedmiotowym wypadku nie przesądza o niezawarcie z powodem kolejnej umowy o pracę. Umowa o pracę z dnia 5 lipca 2010 roku zawarta została z powodem na okres próbny trwający od dnia 5 lipca 2010 roku do dnia 4 października 2010 roku. Biorąc zatem pod uwagę czas

trwania umowy oraz długość okresu niezdolności do pracy wywołanej wypadkiem z dnia 21 lipca 2010 roku, nie można uznać niezdolności tej za okoliczność wyłącznie determinującą brak woli zawarcia kolejnej umowy o pracę przez (...) sp. z o.o. sp. k. w W. z powodem. Samo zamieszczenie w treści umowy zapisu dotyczącego premii w wysokości do 1 000 % wynagrodzenia podstawowego nie przesądza o jej uzyskaniu przez powoda J. K.. Premia ta miała mieć charakter uznaniowy i w związku z tym jej przyznanie powodowi nie zostało przesądzone nawet, gdyby nie uległ on przedmiotowemu wypadkowi. Wykonywanie w istocie odmiennych obowiązków niż wynikające ze specyfiki stanowiska przedstawiciela handlowego, na jakim zatrudniony był powód, stanowić może w ocenie Sądu negatywną przesłankę przyznania powodowi określonej w umowie premii. Nie znalazły również odzwierciedlenia w stanie faktycznym sprawy twierdzenia zawarte w pozwie i dotyczące trudności powoda w znalezieniu zatrudnienia po rozwiązaniu umowy o pracę. Powód uzyskał bowiem kolejne zatrudnienie w relatywnie krótkim, jak na warunki panujące na rynku pracy, okresie.

Tym niemniej w ocenie Sądu żądane przez powoda zadośćuczynienie w kwocie 11 000 zł jest odpowiednie w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. Zadośćuczynienie w tej wysokości da powodowi zarówno satysfakcję moralną, jak również finansową, rekompensując – na ile to możliwe – doznane cierpienia. Nadto w świetle powyższych okoliczności stanowi ono realną wartość ekonomiczną dla powoda i nie jest przy tym wygórowane w odniesieniu do aktualnych średnich zarobków w społeczeństwie i jego przeciętnej stopy życiowej.

O odsetkach od kwoty zasądzonej orzeczono zgodnie z żądaniem powoda na podstawie art. 481 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Mając powyższe na względzie należało orzec, jak w punkcie I sentencji wyroku.

Wobec rozszerzenia powództwa do kwoty 11 000 zł z ustawowymi odsetkami naliczanymi od dnia 25 maja 2011 roku do dnia zapłaty, a następnie kolejnej modyfikacji żądania pozwu poprzez domaganie się zasądzenia odsetek ustawowych od kwoty 8 000 zł od dnia 25 maja 2011 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 3 000 zł od dnia 18 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty, na mocy art. 203 § 1 k.p.c. orzeczono, jak w punkcie II sentencji wyroku.

Powództwo uwzględnione zostało w całości, a zatem orzeczenie o kosztach oparto na treści art. 98 § 1 k.p.c., na mocy którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Powód w niniejszej sprawie poniósł wydatki w postaci opłaty sądowej od pozwu w kwocie 550 zł, kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2 400 zł (§ 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz. U. z 2002 roku, nr 163, poz. 1349 z późn. zm.), opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz zaliczek na opinie sporządzone przez biegłych sądowych w kwocie 1 152,30 zł (1 000 zł + 152,30 zł), co łącznie wyniosło 4 119,30 zł.